

Vasárnap kora délután ökölbe szorult a két kezem és az eléggé obszcén *"Megvan, b..g!!!"* hagyta el a számat. Álltam odahaza a nappaliban a tévé előtt és azt néztem, hogy a piros-fehér csíkos mezes sepsiszentgyörgyi csapat tagjai egymás nyakába borulnak... Igen, alig egy év alatt

a háromszékiek átgázoltak az ezer sebből vérző másodosztályon

és júliustól az első Ligában játszanak – a Dinamo, a Fécészébének hívott volt Steaua, a Kolozsvári CFR és mások lesznek az ellenfeleik. Ahogy egyik ismerősöm megjegyezte:

ezentúl kell nézzünk román focit is!

A történet olyan szempontból nagyon jelentős, hogy székelyföldi csapat soha nem volt a román élvonalban – bármennyire is fájhat egyeseknek, én Marosvásárhelyt nem tudom a székelyföldi csapatok közé sorolni, **még a legendás hetvenes évekbeli csapatot sem, már csak a neve miatt (ASA) sem.**

Az „újkori” Vásárhelyről, a néhány évvel ezelőtti bajnoki címet a kezéből kiengedő, azóta folyamatosan anyagi gondokkal küzdő csapatot még annyira sem. Nem tudna kifutni a hajrá a számon.

Szentgyörgyért viszont kijön – még akkor is, ha a csapat nagyrésze román játékosokból áll, mert tisztában vagyok vele, hogy egyelőre nem lehet olyan, kizárólag székelyföldi magyarokból álló keretet kialakítani, ami megállná a helyét az élvonalban. Sőt, megkockáztatom, hogy Szentgyörgynek a mostani kerete sem elég erős az első ligához, a következő másfél hónapban rutinos játékosokat kell igazolniuk, ha benn akarnak maradni. **Szóval nem lesz belőlük**

Székely Athletic Bilbao.

Azt viszont újfent bebizonyították, hogy egy (többségében)

magánklub igenis tud eredményt elérni

Meggyőződése, hogy Romániában a futball rákfenéje a csapatok közpénzből való működtetése. Illetve az, hogy **kire, kikre bízzák az együttesek pénzügyi irányítását**. Ha végig nézünk az első három osztály táblázatain, gyakorlatilag mindenütt találunk tönkrement csapatokat és ezért nem a játékosok a hibásak.

Romániában profi sportmenedzsment egyszerűen nem létezik, a legtöbb labdarúgó-, kézilabdaklubot rovott múltú, hozzá nem értő, csupán „**helyzetbe kerülő**” **egyének vezetik** – ami előbb utóbb az eredményeken is meg fog látszani. A játékosügynökök által befolyásolt lelkes, zöldfülű, vagy zsarolható „vezetőségek” sok esetben már a meccsek előtt elveszítenek bizonyos „találkozókat”.

Nagyon remélem, hogy a Seps OSK „tisztá” lesz ebből a szempontból és nem megy bele a román futball „mocsirlájába”, magyarán

nem keveredik a korpa közé,

hanem úgy játszik, ahogy tud, és egy-két pontért cserébe nem veri át a szurkolóit, mint tették ezt oly sokan. Habár a hírek szerint csak februárra készülnek el a sepsiszentgyörgyi stadion korszerűsítésével, **az OSK meccsei minden bizonnyal kiérdemlik majd a médiafigyelmet**. Nem attól lesz hangos a román média, hogy megint mekkora botrány volt a háromszékiek meccsén, hanem attól, hogy a „nagyokat” jól megszorongatta vagy megverte a piros-fehér alakulat. Mi pedig úgy írjuk, hogy a Dinamót

megvertük

, az Astrát

kiütöttük

, a FCSB-t

legyűrtük

, a Viitorult

megreguláztuk

, a Krajovát

megaláztuk

Csíkban jön fel a foci

A másik keserédes történet a Csíkszeredáé. Keserű még a jelen, de édes lehet a jövő. A hargitai megyeszékhelynek ugyanis másodosztályú csapata lehetett volna az idény végén, sajnos két hazai mérkőzés, valamint a „dolgok állása” megpecsételte a sorsukat. Nem akarok közhelyeket puffogatni, megtették azt már mások múlt péntek óta, de minden esély és feltétel adott volt ahhoz, hogy Csíkszereda a 2. Ligában kezdjen a nyáron.

Két legfontosabb hazai meccsükön egy Eurosport Watts-ban illő, [iszonyatos potyagóllal](#), valamint egy félig-meddig elcsalt, illetve elszerencsétlenkedett találkozón négy pontot elveszítettek, s ez elég volt a tragédiához. Pedig lassan a város legnépszerűbb csapatsportágának, a jégkorongnak a népszerűségét „veszélyeztette” a futball – de idén nem sikerült, ősztől újra kell kezdeni a harcot.

Udvarhely ugrásra kész

S hogyan függ mindez össze Székelyudvarhellyel? Úgy, hogy amennyiben Csíkszereda feljutna, akkor az ígéretek szerint a harmadosztályban folyamatosan szerénykedő, néhány jó meccset játszó, a kiesést alig elkerülő SzFC-nek is lehullna valami a nagyobbak asztaláról, ez a folyamat idén [tavasszal meg is kezdődött](#). Néhány olyan játékos idekerülhetne, aki meghatározó tudna lenni a sétatéri labdarúgópályán is, **akik a csapat új gerincét alkotva azt érnék el, hogy az együttes a harmadosztály élvonalában a feljutásért küzdjön.**

Mert meggyőződésem szerint az eddigi meccsenkénti 100-200-as átlag nézőszám felkúszna majdnem ezerre, vagy még többre, mint a kilencvenes évek elején, vagy az FC Budvár (1998-2004) idején.

Amikor vasárnap úgy mentünk ki meccsre, hogy csak a győzelem jöhetett szóba és általában össze is jött. Ami a felsoroltak tényében nem is lenne lehetetlen egy-két éven belül. Mert Sepsiszentgyörgyön is megvalósult az, amit nagyon akartak: hittel, lelkesedéssel, pénzzel, s ha kellett, akkor imával. **Mert a fociban az is számít.**

S az is, hogy egyszerre legalább ezer torokból zúgjon a „Hujj! Hujj! Hajrá!”